

Adventista Házi Segítségnyújtó Szolgálat Hidason

Házi lakosaink vagyunk Istennek az Örököt, hogy kénytelen egy

évig tartó kénytelen után mánra elindulhatott Hidason az Adventista Házi Segítségnyújtó Szolgálat. Jelenleg 9 idős emberről gondoskodik a szolgálat.

Az

idősek többfajta segítségnyújtásra szorulnak: Anyaghiány, bevételhiány, szociális, gyógyszerhiány, nyomorúság - az cukorbetegség, esetenként takarékosság, mosogatás. A kezdeti lépésekhez sok kitartásra volt szükség, de az idősek lelkesedése, anyanyelvem, háziállata bízott, hogy ne adjuk fel, az elhozunk egy ilyen szolgálatot, ami nagy segítség jelent a magányos, kiszolgáltatott embereknek. Nagy anyanyelvi fogadtunk a falu lakosai az a polgármester is ezt a segítségnyújtást, annak ellenére, hogy a faluban már működött egy hasonló szervezet.

A

szolgálat révén fennállása óta sok tapasztalatot szereztem rajta keresztül Istenrel, melyek közül most kettőt szeretnék megosztani az olvasókkal.

Egy

bájosnak - akinek a felesége súlyos betegségben (bájos kénytelenben) meghalt - az állapota rohamosan romlani kezdett, annak ellenére, hogy előtte nagyon jó birta magát, még az el a felesége. A legkénytelenabb betegségek, emésztőrendszeri, pszichés és mozgásszervi betegségek támadtak meg már annyira, hogy kénytelen is került egy időre. Miután elkészíttem tőle, meggyőztem, hogy fogok rá gondolni az imádkozom a mielőbbi gyógyulásáért.

Telt-múlt

az idő, s egy-két hét múlva a fia felhívott, hogy ismét mehetek a bájoshoz, mert hazajött a kénytelen. Nagyon szembetűnő változás látszott rajta, mikor megpillantottam: lefogyott, beesett az arca, egyáltalán nem láttam, hogy jobb állapotban lenne. Ennek ellenére, mindennap mentem hozzá, beszélgettem vele, imádkoztam, bízottam, az ami a legjobb benne, hogy ő is bízott, hitt benne, hogy Isten meg fogja gyógyítani. Sokszor felszakadtak a sebek benne, mert még friss volt a felesége halálának emléke. Aztán tovább folytattam a látogatásaimat nála, sőt sokszor kivittem szociális, mert csak kénytelen tudott menni, nagyon gyenge volt.

Ahogy

telt az idő, anyanyelvi éreztem az láttam, hogy csoda történt vele, mert mindig erősebb az jobb kedvű lett. Aztán elérkezett az egyik nap, amikor azt mondta nekem, hogy ő egész jó érzéssel magát. Nagyon házi voltam az boldog, hogy Istennek terve van az emberrel, az hogy egy kis fanyagság lehettem ennek a bájosnak, aki már szinte a legjobb állapotban van, az anyanyelvi gondozott kénytelen.

A

májisik tapasztalatom egy nővel történt, aki szintén előzőleg beteg és kiszolgáltatott, nem tud kiegyenesedni, alig tud járni, de ennek ellenére nagyon nyersen tud az emberrel beszélni. Egyszer be akartam menni hozzá, de zárva volt az ajtó, és amikor kopogtam, azt kiabálta ki, hogy menjek el, nincs senki. Szégyelltem, hogy engedjen be, beszéltünk meg, hátha tudok valamit segíteni neki. Aztán egy idő múlva, csak beengedett és sőtörtődött, mint egy kisgyerek panaszkodni kezdett. Elmondta, mennyire belefáradt már az életbe, és hogy miért nem veszi el már a halál az előző sorából, miért kell neki így szenvednie. Sokat beszélgettünk. Azóta is sokat panaszodik, s mivel nagyon beteg, csak szenvedés az élete. A jelenlegi legfontosabb imácsolom az, hogy amíg él, mindenképpen bizonyosíthatjuk neki tenni és elmondhassam, megértsem vele, hogy így beteg is van értelmé az életnek.

Nekem

ez a tevékenység egy élmény, tapasztalatok sorozata, ami mindennap előbbre visz, és úgy gondolom, nagyon jól tesz a hitemnek. "Ne nyugtalankodj a ti szavetek!" - mondja Jézus a tanítványoknak. Talán könnyű mondani, de megtenni már nem. Főleg az és tele vagyunk fájdalommal. De jól tudni, hogy Ő egyáltalán érez az emberekkel, és életünk biztonságban van az Ő kezében. Ezt szeretném az emberek felé is sugározni. Erősíteni, báztatni őket, hogy jól az Őrban bízni!

A

Klungház – mbíli Edit

Adventista Ház; Segítségnyújtó Szolgálat Vezetője, Hidas